

Jorge Alarte, secretari general del PSPV-PSOE, i Leire Pajin, secretària d'organització federal, en una imatge captada per les falles del 2009. La relació entre tots dos no ha fet sinó deteriorar-se.

Direcció prohibida

Als seus somnis d'adolescent, Jorge Alarte no viatjava a illes paradisiàques ni vivia aventures increïbles. Des de ben jove, que Alarte només tenia al cap un repte: esdevenir el candidat del seu partit, el PSPV-PSOE, a la presidència de la Generalitat Valenciana. Qui li havia de dir que la nit en què es materialitzaria aquest desig seria, en realitat, tan decebedora. De fet, Alarte sempre recordarà la matinada del 21 al 22 de setembre del 2010 com un dels moments més agradables de la seua vida. El socialisme valencià ja ho té, això: aigualeix la festa més anhelada, fa miques qualsevol esperança de gaudi. És molt cruel.

Acaba de ser proclamat candidat socialista a la Generalitat, però Jorge Alarte travessa el seu moment més difícil com a secretari general. Al PSPV-PSOE, tothom es resitua per a l'endemà dels comicis.

Mort l'asuncionisme, ressuscita Antoni Asunción, per exemple. Derrotat a les primàries del 1998 per Joan Romero, i perdedor, davant Eduardo Zaplana, a les eleccions valencianes del 1999 –a què concorregué de retop, per la dimissió *in extremis* de Romero–, feia més d'una dècada que Asunción havia canviat el vestit de polític pel d'empresari. La seua precipitada voluntat d'optar a encapçalar la candidatura socialista del 2011, però, ha aconseguit el suport del 13,7% de la militància. 2.936 avals vàlids sobre un cens de 21.340 militants, i en tan sols quinze dies. Hi ha confiat un de cada cinc militants realment actius, xifra que ultrapassa el reducte d'afiliats rebels que, per sistema, solen prendre una posició contrària a la direcció. Només li n'han faltat 278, per a poder superar el tall del 15% previst als estatuts.

El socialisme valencià és tan inefable que ni tan sols el pacte entre Jorge Alarte i Joaquim Puig –els dos aspirants a la secretaria general de l'últim congrés nacional– no ha evitat el conflicte. El primer, nomenat aspirant a primàries per la via del comitè nacional, va endinsar-se malgrat tot en un procés de recollida de signatures que tenia per objectiu forçar els militants a prendre posició. “O ell o jo”, venia a ser la proposta, i el ben cert és que 8.507 afiliats han avalat Alarte, un nombre de gent respectable però que no arriba al 40% de la massa social. Això no significa que el 60% hi estiga en contra, però sí que evidencia mancances a la gestió interna del partit i pel que respecta a l'estratègia opositora al PP.

La imatge de Vicent Sarrià –estandard del lermisme i secretari d'organització amb Joan Ignasi Pla– lliurant les signaturs en favor d'Alarte davant la comissió de garanties demostra la sindicació d'interessos entre els dos grans sectors que s'enfrontaren al congrés que encimbellà Alarte. L'escena, però, amaga un xec en blanc que el lermisme voldrà cobrar doblement: abans dels comicis del 22 de maig i després. Abans, en forma de llocs a les llistes –adéu a l'aspiració d'Alarte de rejoiner completament la candidatura a les Corts–, i després...

Les enquestes indiquen que el PSPV-PSOE no avançarà posicions sensiblement, o que fins i tot podria perdre'n. Des del 1999, que els socialistes valencians es mouen entre el 34% i el 36% dels vots emesos, percentatge que difícilment

milloraran i que, per contra, podria acostar-se perillosament al 30% si es manté el descens entre l'electorat socialista. Alarte sempre va dir que plegaria a la primera si no hi havia un avanç significatiu, una fita a hores d'ara complicada. Únicament el *cas Gürtel* podria alterar a última hora aquest panorama, en cas que Francisco Camps, com a presidenciable, siga cridat a la banqueta dels acusats. La instantània tindria un impacte del tot imprevisible.

Asunción, de la seua banda, ja ha avisat que el seu retorn no era puntual, sinó que l'entrada del Banc de València a l'accionariat de la seua empresa d'aquicultura –Maremar– li permet de dedicar-se novament a la política. Òbviament, això inclou optar a la secretaria general del PSPV-PSOE el 2011 –si la desfeta és enorme i hi ha congrés extraordinari– o el 2012, quan hi ha programat el proper congrés ordinari de la formació, una vegada passades les eleccions estatals.

Les acusacions de tupinada d'Asunción, però, comprometen molt els seus anhels orgànics. La majoria de militants, independentment de la família a què pertanyen, mai no li perdonaran la manera com ha menystingut les normes que marca el partit per a escollir el candidat a la Generalitat. En veure que li anul·laven 216 avals per irregularitats diverses –no estar al corrent de les quotes, no militar a la formació, no dur la signatura feta a mà–, Asunción va ser taxatiu: “Puc entendre que quatre despistats m'hagen avalat sense estar al corrent de les quotes, però no em crec que siguen 200.” Quan va forçar els seus representants a abandonar el recompte d'avals, que va iniciar-se la mateixa nit del 21, aquests van posar com a excusa que no volien que s'obriren primer els sobres d'Asunción, sinó que el procés de recompte s'iniciara pels d'Alarte.

Evacuades les consultes pertinents a la direcció federal, aquesta va defensar la legalitat de la decisió presa per la comissió de garanties –presidida per Carmen Ninet, fins ara bona amiga d'Asunción–, que va comprovar els avals del candidat no oficialista sense la presència a la sala dels seus interventors. “Si les han obertes, entendré que hi ha hagut frau, perquè poder haver falsificat signatures”, va clamar l'endemà Asunción, per a qui “això seria, és clar, una tupinada”. Amb tot, la decisió d'Asunción de vetar tot el procés

Antoni Asunción, que ja havia aspirat a la Generalitat Valenciana el 1999, s'ha quedat a les portes de competir amb Alarte per liderar la candidatura socialista del 2011. Li han faltat 278 signatures.

no tenia gaires possibilitats de reeixir, motiu pel qual era previst que dissabte passat, 25 de setembre, la comissió de garanties proclamara Jorge Alarte candidat a la Generalitat Valenciana.

El vice-secretari general del PSOE, José Blanco, principal defensor d'Alarte a la direcció federal, va afirmar que “hom no pot abandonar la comissió d'escrutini i dir que l'escrutini no s'ha fet com creu que ha de ser. No em sembla un comportament digne d'un socialista”, i, en referència a les acusacions de tupinada, va puntualitzar que “o les demostra o tindrà un problema, perquè no s'hi val tot, tot no és gratuït, a l'hora de justificar posicions que són injustificables”.

L'ombra de Leire Pajín. El 26 de setembre del 2008, a la jornada inaugural de l'11è congrés del PSPV, Leire Pajín, que acabava d'estrenar el càrrec

de número 3 federal i volia encimbellar Alarte, va deixar anar dues frases que avui, tot just dos anys més tard, semblen haver pres forma de bumerang: “Aquesta és una terra on no sempre resulta fàcil fer política” i “els socialistes valencians hem après dels nostres encerts i de les nostres errades”. Ara que el distanciament amb Alarte és sever, la primera afirmació semblava anar adreçada –per avançat– a aquest, i la segona, a ella mateixa.

Perquè Leire Pajín no ha deixat de ficar el nas a la federació socialista valenciana. Des del precongrés –en què animà els seus amics alcaldes d'Elx i de Saix, Alejandro Soler i Ana Barceló, que optaren a la secretaria general– fins ara, la benidormera no ha deixat d'intervenir-hi. Alarte guanyà el congrés sota la pena de carregar amb noms que no li eren afins –Soler a la vice-secretaria general,

EL TEMPS

PSPV

Manolo Mata i Joan Calabuig es disputen, dissabte, el cap de cartell socialista de la ciutat de València. El primer va aconseguir, en un temps rècord, prou avals per a enfrontar-se al candidat oficialista.

EL TEMPS

FFF

Elena Martín i Antonio Fernández Valenzuela optaran a esdevenir alcaldables d'Alacant. El segon ja hi fou regidor del 1979 al 1991, i president de la diputació alacantina durant vuit anys.

l'alacantina Elena Martín a la secretaria d'organització i Barceló al capdavant de la direcció provincial alacantina-, i encara arrossega aquell llast.

Ara que tothom es demana com és possible que Asunción haja recollit tants

suports en tan poc temps i amb una infraestructura mínima, una mirada a les agrupacions que controla Pajín demostra que el nom alternatiu a Alarte ha despertat passions que semblaven impossibles. Pajín mateixa no s'ha referit

a la candidatura en termes negatius ni positius. Ha deixat fer, simplement. La trobada d'aquest estiu entre Alarte i Pajín, una cimera organitzada per Soler i Martín a fi d'acostar-los de nou, ha estat debades.

En la posició equidistant de Pajín respecte a la candidatura d'Asunción ha pesat l'actitud d'Alarte envers el diputat provincial i regidor d'Elx Antonio Amorós, a qui el secretari general nacional ha suspès de militància i vol fer fora de les llistes del 2011 per la seua implicació en el *cas Brugat* –en què hi ha encausat el president de la Diputació alacantina, José Joaquín Ripoll, i l'alcaldesa d'Oriola, Mónica Lorente, ambdós del PP–, un *modus operandi* que mira de marcar distàncies amb el PP, com ja va passar amb la moció de censura de Benidorm [vegeu requadre adjunt], punt d'inflexió en el distanciament Alarte-Pajín. Amorós és de la corda d'aquesta, i ha estat defensat per Ana Barceló, que és la lloctinent del pajinisme en absència de Pajín i la persona encarregada d'avaluar el retorn dels dotze diputats ex-socialistes que van foragitar del poder el PP a la capital turística del país.

Paral·lelament, Ciprià Ciscar, que és diputat al Congrés, ha intimat amb Pajín. Sempre fou bon amic de son pare, José María, i ara també resulta curiós que la collita d'Asunción incloga signatures antigament ciscaristes. Compte als moviments que Ciscar i Pajín puguen fer en el futur, doncs, sobretot perquè ella també ha millorat –i molt– la relació amb Joaquim Puig, qui, al seu torn, va coalitzar-se a l'11è congrés amb Francesc Romeu, que tenia un centenar de delegats del seu costat, dels 554 que hi van assistir. Si el lermisme i el pajinisme promouen la candidatura de Romeu –amb l'aquiescència del ciscarisme, que va *parir-lo*–, el relleu d'Alarte podria ser aquest coetani seu, l'enemic més visceral que té al partit del puny i la rosa.

Si la descomposició del PSOE a l'àmbit estatal no s'atura, però, ben bé podria ser que fora directament Pajín, que aterara al País Valencià per liderar el partit. En cas que es renove la cúpula socialista federal i que en quede exclosa, és clar que no s'haurà clos el seu periple polític. Encara té corda, i fins i tot podria transitar per algun ministeri abans d'acabar la legislatura, cosa que en teoria l'apartaria de la secretaria d'organització i que li

Benidorm crema

Com era de preveure [vegeu EL TEMPS núm. 1.371], l'agrupació local de Benidorm, vista l'absència de militants que volgueren aspirar a ser alcaldables de la ciutat, ha proposat l'actual alcalde, Agustín Navarro, com a independent. Navarro i onze regidors socialistes més van demanar la baixa al PSPV-PSOE per tal de poder presentar una moció de censura que –gràcies a un regidor trànsfuga del PP i amb la negativa de Jorge Alarte– va posar punt final a vora divuit anys de governs conservadors. Des que Eduardo Zaplana va accedir a l'alcaldia per aquesta mateixa via, que a Benidorm hi governava el PP.

Aquell episodi –que va comportar la baixa com a militant socialista de Maite Iraola, mare de Leire Pajín– va deteriorar al màxim les relacions entre Alarte i la secretària d'organització federal, que volia respondre no sols a l'episodi provocat per Zaplana, sinó també a l'allau de mocions que el PP havia presentat a la comarca durant la legislatura en curs. Al remat, la direcció provincial i els líders comarcals del partit van fer costat a la decisió de l'agrupació més important de la Marina Baixa.

Alarte, amb vista al 2011, va assegurar que escoltaria la proposta dels companys de Benidorm, que han escollit Navarro tot i les conseqüències que la decisió pot tenir no sols per a Alarte, sinó per a Pajín mateixa. Navarro i els onze companys ex-socialistes van ser declarats “trànsfuges” el 18 de juliol, durant la reunió multipartida de la comissió de seguiment del pacte antitransfugisme, presidida pel vice-president espanyol de política territorial, Manuel Chaves. “És l'exemple més clar de transfugisme”, va sentenciar la comissió.

Precisament, Chaves ha afirmat que “la decisió [sobre el cap de llista de Benidorm] correspon al comitè de llistes [del PSOE], però la meua opinió, com a president del partit, és que no hi estic d'acord, amb la decisió presa a Benidorm.” El responsable de política municipal del PSOE, Antonio Hernando, ja s'havia avançat, quan considerà com a “no definitiva” la decisió presa pel PSPV-PSOE de Benidorm.

Mentrestant, els caps visibles del pajinisme donen suport a la presència de Navarro. Ana Barceló, presidenta provincial del partit, ha donat suport “a la decisió de Jorge Alarte d'atendre la petició dels socialistes de Benidorm”.

serviria com a pont cap al País Valencià. El pas que no va voler fer Jordi Sevilla –per les disputes internes infinites al si del PSPV i perquè Pajín mateix no li va mostrar cap suport explícit en les converses que van tenir a les acaballes del 2007– podria fer-lo Pajín.

València i Alacant, a votar. La poca solidesa del projecte socialista liderat per Alarte és patent en casos com el de València, on l'aspirant oficial –el neolermista Joan Calabuig– tindrà aquest dissabte, 3 d'octubre, competidor en primàries: es tracta de Manolo Mata, que ha recollit les signatures necessàries en només una setmana, i en aquest cas, com que es tracta d'una població de més de 50.000 habitants, li calia les del 20% de la militància. Les 427 signatures obtingudes per aquest advocat, que ja fou regidor entre el 1988 i el 1995, no disten gaire de les 560 que han donat suport a un Calabuig que ja no les necessitava, perquè havia estat proclamat per l'executiva municipal, però que va mirar així –com Alarte– de fer que tothom es retratara. Sobre el global de la militància, Calabuig ha rebut el 31% dels avals possibles, i Mata, el 24%. Caldrà veure si durant aquesta setmana, en què hi ha previstos debats entre els dos aspirants a liderar la llista, el discurs més vehement

de Mata és capaç de seduir els afiliats i de provocar un daltabaix inesperat. Mata, ara fa dues setmanes, no tenia pensat de presentar-s'hi, atès que tothom donava per fet que la candidata seria Carme Alborch o, en absència d'ella, Salvador Broseta, el secretari general local, a qui Alarte va vetar en favor de Calabuig.

La revolta interna seria ben sorollosa, en cas de derrota del neolermista *Cala*, que concita el suport de la vella i la nova guàrdia del partit al cap i casal, però que no és percebut com un candidat tan sòlid com Mata, per enfrontar-se a Rita Barberà. En aquest cas es copsarà la importància del vot secret, que podria tombar, alhora, l'aposta de l'aparell i del principal grup alternatiu.

Una possibilitat que a Alacant també hi és, però altament improbable. Antonio Fernández Valenzuela –regidor a Alacant del 1979 al 1991, president de la Diputació d'Alacant del 1983 al 1991

i president de la Cambra de Comerç d'Alacant els darrers vuit anys– va aconseguir, pels pèls, els avals necessaris per a plantar cara a la candidata oficialista, Elena Martín, que fou escollida aspirant de l'executiva municipal després d'haver-se negat a encapçalar la candidatura socialista quatre persones independents.

Com a València, Martín també ha recollit avals que no requeria per a esdevenir aspirant a primàries, i n'ha sumats 715, bastant més que els 255 replegats per Valenzuela. Un total de 970 signatures, doncs, que deixen ben poc marge de sorpresa en cas que dues persones de cada tres voten allò que han avalat. Aquesta setmana de campanya –la votació també és el dia 3, com a València– serà clau, però, perquè el verb fàcil i el torrent humà de Valenzuela es contraposaran al caràcter tímid i poc experimentat de Martín. Al primer, però, el penalitza ser considerat, avui, “un home de dreta”.

Ací, Pajín i Alarte sí que comparteixen interessos, perquè tots dos defensen la candidatura rejuenidora de Martín. Pajín, perquè és amiga de la joventut, i Alarte, perquè així podria desempallegar-se'n, de la número 3 nacional. És un dels pocs punts en comú que mantenen.

Víctor Maceda